

РЕШЕНИЕ

№ 12564

гр. София, 31.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав, в публично заседание на 25.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **2866** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/ във връзка с вр. чл. 27а от Закона за закрила на детето /ЗЗД/.

Образувано е по жалба, уточнена с молба от 16.03.2026г на Д. К. К. /като родител/ против Заповед № ЗД/Д-С-ВЗ-021/13.02.2026 г., издадена от Директор на ДСП – В., замества от Р. П. съгласно Заповед за заместване № 2204-РД01-0022 от 15.01.2024г, с която на основание чл. 33 ал.1 от ППЗЗДт, чл. 27, ал.1 и чл. 25 ал.1 т.4 от Закона за закрила на детето е наредено настаняване временно на детето Г. Д. К., с майка Д. К. К. и баща-неизвестен в ЦНСТДБУ „С. В.“ за срок до навършване 18 години или до промяна обстоятелствата и произнасяне на съда с решение по чл. 28 от ЗЗДт.

В жалбата са въведени твърдения за незаконосъобразност на атакувания административен акт като постановен при нарушение на административно производствените правила и материалния закон, вкл. липса на основанията посочени материално правната норма. Подробно обосновава, че процесната заповед е издадена при неизяснена фактическа обстановка тъй като не били взети предвид обясненията й, показанията на доведени от нея свидетели. Сочил, че е изключително привързана към детето и полага за него грижи. Подадения от самото дете сигнал до полицията бил вследствие на афект. Извеждането на детето от семейна среда не било в негов интерес. Същото, до издаване на оспорения акт живеело в нормална семейна среда с осигурени нормални условия на живот. Моли да се отмени обжалваната заповед.

Ответникът – Директор на ДСП В. чрез процесуалния представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

СПП не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото относими писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

По повод постъпила информация от Инспектор при Детска педагогическа стая към З РУ-СДВР, че на 13.02.2026 в 2 ч спрямо непълнолетното дете Г. е предприета полицейска закрила и е настанен в ДВНМН, ДСП В. е извършило проучване, изготвен е социален доклад по случая № СЛ/ Д-С-В3/ 1713-001 от 13.02.2026г, в който са описани фактите и обстоятелствата довели издаването на процесната заповед, а именно по данни на самия Г. е избягал от семейното си жилище, не желаел да се върне при майка си. Детето не било облечено според сезона. При извършения медицински преглед се установило, че е в добро общо здравословно състояние, не е под влияние на наркотични вещества. Установено било, че Г. не е записан в подходящо учебно заведение според възрастта. По данни на личния му лекар, то не е водено на профилактични прегледи от 2021г. Г. е заявил пред социалните работници, че не желае да се отглежда от майка си, да се върне при нея. Според социалните работници има данни за злоупотреба от детето с наркотици. След като е преценено, че Г. се нуждае от сигурна и стабилна среда, има риск от negliжиране, риск от отпадане от образователната система, риск за живота и здравето му, социалният работник изготвил социалния доклад е предложил на директора на ДСП В. да издаде заповед с която Г. да бъде настанен в ЦНСТДБУ „С. В.“ за срок до навършване 18 години или до промяна обстоятелствата и произнасяне на съда с решение по чл. 28 от ЗЗдт.

Въз основа констатациите в социалния доклад е издадена процесната Заповед № ЗД/Д-С-В3-021/13.02.2026 г., от Директор на ДСП – В., заместван от Р. П. съгласно Заповед за заместване № 2204-РД01-0022 от 15.01.2024г, с която на основание чл. 33 ал.1 от ППЗЗдт, чл. 27, ал.1 и чл. 25 ал.1 т.4 от Закона за закрила на детето е наредено настаняване временно на детето Г. Д. К., с майка Д. К. К. и баща-неизвестен в ЦНСТДБУ „С. В.“ за срок до навършване 18 години или до промяна обстоятелствата и произнасяне на съда с решение по чл. 28 от ЗЗдт.

В с.з. на 25.03.2026 г. на основание чл. 15, ал.1 от ЗЗдт. в присъствието на социален работник Н. е изслушано детето Г. което проявява самокритичност към поведението си и употребата на забранени вещества. Заявява, че било избягало от дома си в пристъп на нервност, никой не го е изгонил. Старае се да спре употребата на наркотици. В дома в който е настанен с процесният акт режимът бил свободен и признава, че и там употребява наркотици. Детето е привързано към семейството си. Желает да се върне в дома си.

В с.з. проведено на 25.03.26г социален работник на осн. чл.15 ал.6 от ЗЗдт изразява становището, че не се установява нарушаване правата и интересите на Г..

В представения по делото на осн чл. 15 ал.6 от ЗЗдт социален доклад е посочено, че при проведен разговор Г. е признал за употребата на наркотици, което именно е повод майка му да му налага наказание да не излиза от вкъщи и е повод за конфликти с нея. Г. е споделил, че когато е употребил наркотици това води до промяна в емоциите и настроенията му, агресивност спрямо майка му. По време на престоя му в ЦНСТ преосмисля поведението си и желает връщането в семейна среда. За да преодолее зависимостта си ще му е необходима подкрепа.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима подадена при надлежно упражнено право на оспорване от лице с правен интерес в законоустановения срок.

По арг. от чл.27а, ал.1 във връзка с чл.27 от ЗЗдт–оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган- директор на дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето, в пределите на неговата власт, при условията на заместване

съгласно Заповед за замесване № 2204-РД01-0022 от 15.01.2024г.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на оспорващата страна и да са препятствали възможността ѝ адекватно да я организира и което да са самостоятелно основание за отмяна. Също така, жалбоподателката е реализирала правото си на обжалване на заповедта, по повод което е образувано и настоящото съдебно производство, не е лишена от възможност да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административният акт е издаден при спазване на установената писмена форма и изискуеми реквизити /чл.59, ал.2 от АПК/. Същият отговаря и на законовите изисквания за съдържание, доколкото в него изрично е посочено правното основание за издаването му чл.33 ал.1 и ал.2 ППЗЗД, чл. 27, ал.1, вр. чл. 25, ал. 1 т.4 от ЗЗДт, а фактическите такива се съдържат в представените към административната преписка социални доклади от 13.02.2026 г., план за действие, формуляр за приемане на устен сигнал, заявление от 13.02.2026г от майката Д. К. до директор на ДСП В. с което не възразява временно синът ѝ да бъде настанен в ЦНСТДБУ, поради това, че се нуждал от помощ да преодолее зависимостта си от наркотици, като впоследствие щяла да подаде молба за реинтеграция. Заповедта е мотивирана с констатациите в социалните доклади. Наличието на мотиви, извън проверявания акт е изцяло допустимо, съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд. Изложеното в социалните доклади и останалите документи по преписката представлява юридическия факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ мотивите към административния акт могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт от помощни и подчинени на издателя на акта органи. Изложеното в социалните доклади от 13.02.2026г, формуляр за приемане на устен сигнал и план за действие, заявление на майката, уведомително писмо от зам.началника на З РУ СВР в тяхната съвкупност, представляват фактическото основание, съответстващи на посоченото в заповедта правно основание, което е мотивирало административният орган да вземе решението си.

В случая спрямо детето Г. е взета мярка за закрила по чл.4 ал.1 т.5 от ЗЗДт, а именно предоставяне на социални и интегрирани здравно-социални услуги за резидентна грижа. Основанието за настаняване извън семейството е по чл.25 ал.1 т.4 от ЗЗДт, а именно което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие;

Оспорената заповед обективира едно временно разрешение на казуса, с действие до произнасянето на съда на основание чл. 28 от Закона за закрила на детето. Дали да се предприеме или не тази временна мярка е въпрос на целесъобразност. Административният орган е извършил в условията на спешност приоритетна преценка по целесъобразност на интереса на детето по см. на пар.1 т.5 от ДР на ЗЗДт. въз основа на изложените в социалния доклад, сигнала и придружаващите го документи фактически основания, в т.ч. заявеното от самото дете. Органът е бил мотивиран да издаде процесната заповед, вследствие предприета мярка за полицейска закрила обусловена от това, че в нощта на 13.02.2026г Г. е потърсил съдействие от полицията заради това, че е избягал от дома си. Несъмнено факта на потърсена помощ от само дете през нощта /без родителски надзор/ би могло да доведе до сериозна опасност

от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие; /втората кумулативно изискуема предпоставка на чл. 25 ал.1 т.4/..

Според чл. 25, ал. 2 ЗЗдет. настаняването на детето извън семейството се налага като мярка за закрила след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството освен в случаите, когато се налага спешното му извеждане. В случая са били налице условията за спешност (съществувала сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие, което може изключи всички възможности за закрила в семейството, т. е. направо да се пристъпи към настаняване извън семейството (в ЦНСТДБУ). Следва да се отбележи задължението на органа, регламентирано в чл. 33, ал. 3 ППЗЗДет., според което при спешно настаняване извън семейството проучването започва незабавно и се извършва в срок до 10 дни от издаване на заповедта. Това означава, че органът има задължение да продължи проучването след издаването на заповедта за спешно настаняване и при констатиране нови обстоятелства, водещи до промяна на мярката за закрила, следва да се издаде нова заповед съгласно изискването на чл. 33, ал. 4 ППЗЗДет. Това е така, тъй като органът действа в условията на спешност, което налага незабавно произнасяне при оскъдна информация и именно последващото установяване на факти би могло да промени взетата мярка за закрила или прекратяване на настаняването. Безспорно по арг. от чл.179 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК социалният доклад е официален документ, доказателство до доказване на противното за изявленията и действията извършени пред и от социалния работник. Към момента на издаване на заповедта (13.02.2026 г.) процесната мярка за закрила взета при условията на спешност е била единствената възможна такава, като се съобрази и заявлението от 13.02.2026г на майката /л. 20/ с което не възразява детето да бъде настанено в ЦНСТДБУ и декларираното от бабата по майчина линия /л.21/ обективизирано на 13.02. 2026г, че не е съгласна детето да бъде настанено в семейството ѝ. Към датата на издаване на процесната заповед не е имало роднини и близки които да са изразили желание да се грижат за детето. След издаването на заповедта обаче, майката заявява категорично желание и възможности да продължи грижите за детето. Това са все факти, които не са преценени от органа по реда на чл. 33, ал. 3 ППЗЗДет. и същите дават основание на детето да се отглежда в семейна среда и по - точно с майка си. Съобразно чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, като съобразно ал.2 от същата разпоредба установяването на нови факти от значение за делото след издаването на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. В рамките на настоящото бързо производство по чл. 27а от ЗЗДет. съдът счита, че предпоставките за настаняване извън семейството към датата на издаване на заповедта са били налице, поради наличието на безспорни доказателства за необходимостта от предприемане на тази крайна мярка, но понастоящем същите са отпаднали. По смисъла на чл. 142, ал. 2 АПК факти от значение за делото могат да бъдат само тези, които са настъпили след издаването на акта и които с обратна сила променят правното значение или отменят съществуването на фактите, въз основа на които органът е взел решението си. Точно такъв е конкретният случай – майката към момента заявява желание и възможности да продължи да се грижи за детето си, което съвпада и с неговото категорично желание. Тези релевантни факти са установени по делото след издаване на обжалвания акт, като съобразно разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК водят до извод за незаконосъобразност на оспорения административен акт към момента на приключване на устните състезания, поради отпадане на предпоставките за настаняване на детето в институция. Законът за закрила на детето отдава приоритет детето да бъде отгледано в неговата семейна среда, като в изключителни случаи то може да бъде настанено извън семейството, ако важни причини налагат това и такива причини законът изрично е уредил в хипотезата на чл. 25 от същия закон.

Семейството по правило осигурява най - добрата среда за отглеждане и възпитание на детето, затова външната интервенция, осъществявана от органите за закрила, следва да е насочена към оказване на подкрепа на семействата и за приобщаването им към общността, а не за извеждане на детето от семейната среда. Извеждането на детето от семейството следва да се използва само като крайна мярка.

Категорично недопустимо е да се извежда дете от семейството, когато е възможно детето да се отглежда в семейна среда от родителя си, който изразява желание да полага грижи за детето, както го е правил до датата на издаване на оспорената заповед. В същото време адм орган по никакъв начин не доказва фактическите основания мотивирали го да издаде процесната заповед, а именно че майката е negliжирала детето, има риск за увреждане здравето и психиката. Напротив, майката заявява загриженост за сина си, признава за проблемите му свързани с приемането на наркотични вещества и споделя за усилията които полага да прекъсне употребата им от детето. Майката признава, че понякога възпитанието е било чрез по-строги методи, но липсват каквито и да е конкретни мотиви в насока, че е налице сериозна опасност от увреждане на физическото, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие на детето, така както поставя като изискване чл. 25, ал. 1, т. 4 ЗЗДт .Спорният въпрос касае поведението на майката, тоест дали може да се подведе под посочената от адм орган норма на чл. 25 ал.1 т.4, дали изпълва фактическия състав на тази норма, а именно да упражнява насилие над детето и вследствие на това съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие;

Не се установи по никакъв начин майката да е negliжирала грижите за детето. Напротив, с цел възпитанието му е предприемала редица мерки, вкл. и наказания спрямо него. Майката предприема мерки за възпитание които не могат да се асоциират с извод, че Г. е жертва на насилие в семейството, още по –малко, че съществува опасност от увреждане физическото и психическото му развитие. Детето посочва, че е избягало от вкъщи, тоест по никакъв начин не се установи да е изгонено. Напротив , майка му му е забранявала да излиза от вкъщи с цел да ограничи социалните му контакти и възможността да се снабди с наркотици. Причината за бягството от дома му е пристъп на нервност вследствие употребата на наркотици, е не напр. бягството да е провокирано от насилие над него от страна на майката. Органът не е изследвал това. Майката също признава за конфликтна ситуация между нея и детето въпросната вечер и сочи причината за това /употребата на наркотици от детето/, но е категорична в желанието си да продължи да се грижи за детето. Именно опитите на майката Г. да преустанови приема на наркотици са го мотивирали да предприеме действия, които да доведат до настаняването му в институция, като е предполагал, че по този начин ще се освободи от родителския контрол, както и от всякакъв друг контрол и ще облекчи възможността да приема забранени вещества.Впоследствие Г. преосмисля постъпката си и желае да се върне в дома си, което съвпада и с желанието на майка му.

Всичко това на основание чл. 142, ал. 2 АПК следва да се вземе предвид от съда, както и е следвало по реда на чл. 33, ал. 3 ППЗЗДет. да се отчете от органа и на основание чл. 33, ал. 4 ППЗЗДет. да издаде нова заповед. Тази нова заповед следва да е съобразена с новите факти и обстоятелства, налагащи прекратяване на настаняването.

Директорът на ДСП В. е действал при условията на оперативна

самостоятелност когато е взел решението да приложи процесната мярка за закрила по см.на чл.4, ал.1 т.5 от ЗЗДт. в условията на спешност и при оскъдна информация. Към датата на издаване на процесната заповед, процесната мярка е била единствено възможната такава. След издаване на заповедта обаче, обстоятелствата са изяснени и следва да се отчетат при условията на чл. 142 ал.2 АПК.

Каза се по-горе, че в конкретната хипотеза мотивите за издаване на акта най-общо се свеждат до наличие на опасност от увреждане на физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие на детето, като поведението на майката сочело на negliжиране грижите за детето, липса на родителски контрол. Посоченото кореспондира с едно от кумулативно изискуемите условия на разпоредбата на чл.25 ал.1 т.4 от ЗЗДт. По преписката няма данни за наличие на първата кумулативно изискуема предпоставка по чл. 25 ал.1 т. 4 от ЗЗДт, а именно,, че детето Г. е жертва на насилие в семейството“. За да бъде приложено посоченото основание по т.4 на чл. 25 ал.1 ЗЗДт следва да са налице кумулативно и двете визирани предпоставки, като липсата на която и да било от тях не дава основание за настаняване по посочената хипотеза. Определението за „насилие“ е дадено в § 1 т.1 от от ДР на ППЗЗДт, а именно "Насилие" над дете е всеки акт на физическо, психическо или сексуално насилие, пренебрегване, търговска или друга експлоатация, водеща до действителна или вероятна вреда върху здравето, живота, развитието или достойнството на детето, което може да се осъществява в семейна, училищна и социална среда. Бягството на детето от дома му, тоест това, че майката не е успяла да предотврати тази ситуация обаче, според съда не означава „изоставяне, липса на грижи и неизпълнение на родителския си дълг, тоест пренебрегване по см. на посочената разпоредба. Липсват каквито и да е мотиви в насока, че е "жертва на насилие в семейството“, така както поставя като изискване /кумулятивно/ чл. 25, ал. 1, т. 4 ЗЗДт.

Не се установява, една от кумулативно изискуемите предпоставка на чл. 25 ал.1 т.4 от ЗЗДт., като липсата ѝ обуславя невъзможност за прилагане посоченото основание за настаняване извън семейството. С оглед липсата на установяване на изискуемия се от приложимата правна норма юридически факт - упражнено спрямо детето насилие, на което то е жертва в семейството, съдът счита, че не са доказани материалните предпоставки за прилагане на мярката спрямо детето в хипотезата на чл. 25, ал. 1, т. 4 ЗЗДт.

Дори и да е налице известен дефицит в родителските грижи на майката, то са налице други възможности регламентирани в чл.23 от ЗЗДт „Мерки за закрила в семейна среда“. Социалните работници, вместо да консултират майката и детето и да приложат някоя от мерките по чл. 23 от ЗЗД, са пристъпили към мярка "временно настаняване в ЦНСТДБУ ", която мярка се прилага само като крайна такава след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството / по арг. от чл. 35 от ЗЗДт според който предоставянето на резидентна грижа на децата се извършва само в случаите, когато са изчерпани възможностите за оставане на детето в домашна и семейна среда и възможностите за прилагане на мерки за закрила на детето в семейна среда/. От материалите в административната преписка няма данни социалните работници да са приложили някоя от мерките по чл. 23 ЗЗД за закрила в семейна среда. Съдът намира

още, че с процесната заповед, с която детето Г. се отделя от майката, по никакъв начин не се осигурява неговият интерес, а напротив - това по-скоро би оказало отрицателно влияние върху него и би го поставило в риск, тъй като въздейства върху емоционалното му и личностно развитие /ЦНСТ в който е настанен с процесният акт е от отворен тип и детето признава, че там свободно в стаята си употребява забранени вещества с които се снабдява през деня/. Собственоръчно изложеното в жалбата , заявено от майката и от Г. в с.з. установява осъзната необходимост от принадлежността на Г. към семейството. Временното настаняване на дете в център от семеен тип е крайна мярка и следва да бъде прилагана при изключителни обстоятелства, каквито по делото не се установиха. С отделяне на детето от рождения му родител и семейната среда в която живее се допуска външно и нежелано административно вмешателство, което е в нарушение на основните принципи на ЗЗДет.

Както се посочи, по арг. от чл. 35, от ЗЗДт настаняването на децата в специализирани институции се извършва само в случаите, когато са изчерпани възможностите за оставане на детето в семейна среда. В настоящият случай процесната заповед е постановена в нарушение на това изискване на закона, тъй като няма доказателства да са изчерпани възможностите за оставане на детето в семейна среда. /чл. 23 от ЗЗДт/

Настаняването на детето ЦНСТДБУ не би се отразило благоприятно върху развитието му. Целта на мерките за закрила на детето е като краен резултат да се осигурят условия за нормално развитие на детето в подходяща среда. Напротив, оставането му в Центъра от отворен тип би се отразило изключително неблагоприятно върху физическото и психическото му здраве /детето признава за прием на наркотици и там, с които се снабдява през деня/. В интерес на детето е да бъде отглеждано в семейна среда и при наличие на необходимост да се предприемат мерки за закрила в семейна среда /чл.23 от ЗЗДт/. Детето ще се нуждае от подкрепа, за да преустанови приема на наркотици. Следвало е, при все че органът приема, че са налице известни индикации за родителска невъзможност майката да се справя сама с проблема /в т.ч. ограничава излизанията от вкъщи на детето и спиране да посещава училище с цел да не може да се снабди с наркотици / да се предприемат съответните адекватни мерки за закрила в семейна среда по чл. 23, т. 1 - т. 7 от ЗЗДт, които биха могли да доведат до реални резултати и помощ, и едва след което би било допустимо да бъде предприета процесната крайна мярка. Последниците, които ще настъпят за Г. при откъсването му от семейната среда и принудителното му настаняване в ЦНСТДБУ са много по-драстични и крайни отколкото оставането му в семейството , с евентуално предприети мерки за закрила в семейна среда. Майката и детето безспорно се нуждаят от подкрепа и съдействие чрез предприемане мерки за закрила в семейна среда по см на чл.23 от ЗЗДТ, а не директно чрез прилагане драстична и крайна мярка /чл. 35 от ЗЗДт/. При предприемане на мярка за закрила, целта ѝ не е прекъсването на връзката между детето и родителите му, както е в случая, а постигането на максимална защита на интересите на детето, които са поставени и от националното и международното законодателство над тези на родителите му.

Както се посочи, адм. орган не е положил усилия чрез предвидените в закона средства и способности за прилагане мерки в семейна среда, да подпомогне майката

при упражняването на родителските ѝ функции, по проблеми, свързани с отглеждането, възпитанието и обучението на детето. Вместо това и в противоречие с чл.35 от ЗЗДт е предприел крайна мярка , която в никакъв случай не е в интерес на Г.. Идеята на законодателя, изложена в чл. 35 от ЗЗДт, е настаняването в специализирани институции да е в крайни случаи, какъвто не е настоящият.

Следва да се има предвид, че съгласно практиката на Съда по правата на човека и основните свободи, (решението *Cristescu v. R.*, № 13589/07, § 69), държавата има задължение да предприеме мерки както за подпомагане на контакта на родителите с детето, така и да защити неговите най-висши интереси. Съобразно практиката на Съда по правата на човека по приложението на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧ) националният съд дължи да осигури справедлив баланс между интересите на детето и тези на родителя, като се подчертава, че водещ е интересът на детето (решение на Голямата камера, по делото *Sahin v. G.*, № 30943/96, § 64). В този смисъл е и решението на Съда по правата на човека по делото *Ribic v. C.*, (№ 27148/12, § 92.). Според указанията, установени в § 1, т. 5 ДР на ЗЗДт, за да се определи кое решение ще е от "най-добър интерес на детето", трябва да се съобразят неговите физически, психически и емоционални потребности; възрастта, миналото и други характеристики; опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; способността на родителите да се грижат за детето; последиците, които ще настъпят за детето при промяна обстоятелствата; други обстоятелства, имащи отношение към детето. В случая, в хода на административната процедура и при издаване на оспорената заповед не са съобразени възрастта и потребностите, нито пък последиците, които ще настъпят за Г. при откъсването му от семейната среда и принудителното му настаняване в ЦНСТДБУ.

С оглед изложеното, че настаняването на дете извън семейството е крайна мярка за закрила, която следва да се прилага при наличие на една или повече от предвидените в закона предпоставки и във всеки случай при съблюдаване на най-добрия интерес на детето, то в случая не се доказва Г. да е бил жертва на насилие в семейството вследствие на което да е съществувала реална опасност от увреждане на неговото физическо или психическо здраве по см. на чл. 25 ал.1 т.4 ЗЗДт. Необоснован със събраните доказателства е и извода на административния орган, че отделянето на детето от семейството и настаняването му в център, е в негов най-добър интерес, без да са изчерпани всички останали възможности за закрила в семейната среда. Детето е отделено напълно от майката и от домашната среда. Настаняването в ЦНСТДБУ ще способства за разрушаване на връзката между майката и детето и ще да доведе до задълбочаване проблема с приема на забранени вещества. По този начин ще бъдат нарушени и едни от основните принципи в чл. 3 от Закона за закрила на детето, а именно: зачитане и уважение на личността на детето, отглеждане на детето в семейна среда и осигуряване най-добрия интерес на детето.

Правото на детето да запази личните отношения с родителя си е защитено и от международното право в чл. 9, § 1 от Конвенцията за правата на детето и осигурява детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля, освен когато компетентните власти решат в съответствие с приложимите закони и процедури и при възможност за

съдебен преглед, че такова разделяне е необходимо за висшите интереси на детето, което в случая не се доказва за Г..

Обжалваната заповед следва да се отмени, тъй като към момента на издаването ѝ се е налагало предприемане на спешна мярка, но понастоящем няма основания за предприемане такава.

Относно разноските: Страните не претендират разноски.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗД/Д-С-ВЗ-021/13.02.2026 г., издадена от Директор на ДСП – В..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: